

Maggi

Mhouřím oči před tancem slunečních paprsků. Stojím na skalním ostrohu, trochu se chvěju, možná ranním chladem, možná dotekem jakési duševní pohnutky, která vzešla z neklidné noci. Dívám se za odcházejícími vojáky. Včera večer se nečekaně objevili na pěšince stoupající svahem do naší osady. Zaskočili nás. Tolik mužů najednou. Hlahol jejich hovorů a smích. Kazatel byl nadšen. Závan živočišného mužského světa. Toužebně nasávané informace o světě za hranicemi dohledu našich očí. Dlouho do noci vyprávěli o své cestě torzem země. Vyslovovali jména zmizelých měst. Příběhy lidí, které potkávali. Čáry na mapě, které překreslily kdysi tak důvěrně známý svět.

Šířila se kolem nich určitá aura naděje. Informace, které se jim podařilo získat na vojenských základnách, je vedly do hor. K bunkrům kdysi určeným pro přežití elity národa. Teď by mohly posloužit k ulehčení života přeživších. Major, jejich velitel, mluvil s Kazatelem stranou ostatních. Potichu a s dlouhými odmlkami. Dívala jsem se na ně z povzdálí a dlaní tlumila bušení srdce. Nevím proč, ale cítila jsem, najednou tak jistě a ostře, že se něco stane. Něco, co změní můj život. Bodnutí jehly, které ve mně vibrovalo celou noc.

Major se před zákrutou kopce otáčí a mává mi. Cítím, jak mě polévá horko, které utíká z tváří po celém těle. Až zalapám po dechu pod silou úderu rezonujícího v podbřišku. Na dlani se mi ještě horce chvěje pevný stisk Majorovy ruky. Jeho upřený pohled mi připomněl dívku, kterou jsem kdysi bývala a vyvolal ve mně bolavé vzpomínky na dávnou minulost. Vzpomínky a touhu. Být ještě někdy ženou. Aspoň na chvíli. Zavřít oči a nevnímat pomalé zmírání mého těla. Na okamžik vrátit čas a prostor. Vrátit se před konec světa.

Přežila jsem, sražena do hlubin katakomb divokým vírem těžkých otřesů, které rozhodily zdi baziliky jak kostičky dětské stavebnice. Mé tělo se rozbíjelo o dlažbu puklé podlahy, na které ještě před chvílí ležel můj bratr s dalšími mladými muži, připravenými přijmout z rukou kardinála posvěcení pro službu Bohu. Zvon, jehož znělý hlas byl pýchou města, rozerval při svém letu z vrcholu věže kamenné zdivo jak tenounký papír.

Padala jsem do hlubin podzemí. Zpomalený film výkřiků, krve, rozervaných těl, bolesti, zoufalství a smrti ukončil můj pád do šera kostnice. Oslepena zvířeným prachem z rozpadlých kostí stovek mrtvých ukládaných sem po tři staletí existence baziliky a řeholní komunity přitisklé k jejímu srdci. Křupání puklých lebek a tříštění kostí, vše se kolem míhalo jak klipovitě sekvence úděsného horroru. Černá tma objala mé tělo a já doufala v příchod smrti, která by ukončila tupou bolest. A také přinesla klid a smíření rozervané duši.

Čas se zastavil. První nádech znamenal můj vstup do očištnice. Propadla jsem rozbitým víkem rakve a skončila v objetí rozpadajícího se těla před pár měsíci zemřelého hodnostáře správy baziliky. Škleb kdysi známé tváře, rozkladem změněné k nepoznání, cáry tučného těla přetavené do kašovitě hmoty hnusu, hnilobné objetí smrti, na mě dopadlo rozdrčené tělo andílka, ještě před chvílí sedícího v první lavici, kosti a krev, jen doširoka rozevřené oči zůstaly nepoškozeny zmarem, temný azur horského jezera, třpyt života zastavený v jediném okamžiku.

Ten údiv dětské nevinosti vídám občas ve svých snech. Stejně oči vídám každý den. Kazatelovy oči. Známe svou minulost. Ve chvílích přežívání jsme pevně svírali jeden druhého v náručí. Vykřičeli jsme do těžké tmy všechny své bolesti, hříchy, zoufalství. Otevřeli si svá srdce, v okamžicích vzniklé důvěry se navzájem vyzpovídali a dali si odpuštění. Ten pevný stisk a vědomí blízkosti známého člověka nás udržel při životě a zachránil před skokem do propasti šílenství.

Ve stereotypu dalších týdnů, které se protáhly na měsíce a roky, ve chvílích boje za uchránění životů a v pomoci ostatním, rozplynula se naše minulost na cestě do zapomnění a jen někdy, za bezesných nocí se připomněla bolestným stiskem srdce.

Vzpomínky mě přenáší do mých chyb a omylů. Dnes už mě nenutí k slzám, jen k povzdechnutí. Vracím se na pláži Floridy. A k němu. Tak úžasný a nádherný, s opáleným tělem antického božstva, vyšisované vlasy ostříhané na ježka, oči v barvě lesní tůně. Nejkrásnější muž na světě. Usmíval se na mě a já cítila, jak taju a rozplývám se jak kopeček lahodné zmrzliny na dychtivém jazýčku dítěte. Láska na první pohled.

Doprovodil mě domů. Nevinný polibek na rozloučenou. Noc plná rozechvění a čekání na telefon. Schůzky. Večery na pláži. Narůstající naléhavost jeho doteků. Touha a vášeň. A stud. Podmíněný mou výchovou irské katolické rodiny. Klášterní školou. Předsudky. Jak malicherný mi dnes připadá můj tehdejší strach přiznat se, že nejsem panna. Jak směšná byla moje první zkušenost s dotekem mužského těla.

Pár skleniček vína na maturitní oslavě, které otupily můj úsudek. V písku pláže, kde jsem doufala, že mámení smyslů a lehká nevolnost zmizí s nočním vánkem. Spolužák, sám zmožený nezvykem pít. Nešikovná neurvalost, bolest a jeho prudký dech. Několik minut a konec. Ve chvíli střízlivá, umývala jsem si krev a sperma ze stehů v mořském příboji. Odsunula jsem vzpomínku do hlubin paměti s úlevou při další menstruaci. Žádné následky.

Můj přítel sloužil na ostrově Merrit. Neptala jsem se, co dělá. Kennedyho výzkumné středisko zahrnovalo desítky tajemství. Byl tak úžasný. Ve vlnách na surfu byl králem pláže. A vybral si mě. Ze všech dívek kolem právě mě. Říkal mi jeptiško a líbal mou dlaň.

Jeho trpělivost s mým odmítáním byla něžná a dojemná. Každý den jsem bojovala s touhou všechno mu říci a prohrávala ve strachu, že mě odmítne. Že se mi vysměje a odejde. Až jsem konečně sebrala odvahu. Dnes večer mu všechno řeknu. Miluji ho a nechci ho ztratit. Chci být jeho ženou se vším všudy. Nechci se už v noci budit horkou touhou a divokými představami.

Odpoledne jsem nešla do práce. Svůj malý domeček jsem vycídila do absolutní čistoty, koupila víno, květiny, vonné svíčky, naložila žebírka. Ještě zeleninu na salát. Moje matka vždycky razila zásadu, že každého chlapa je nutno pořádně nakrmit, teprve pak mu sdělovat špatné zprávy.

Zrovna jsem si fénovala vlasy, když zazvonil zvonek u dveří. Eliana, moje kamarádka z dětství, jen o několik málo let starší. Provdaná za pilota, který ji v pravidelných intervalech přiváděl k slzám svou slabostí pro ženskou krásu. Nikdy jsem nepochopila, proč se za něho provdala.

Držela jsem ji v náručí jak malé dítě a konejšila její slzy. Hladila jsem ji po vlasech vonících heřmánkovým šamponem. Objímala mě a najednou jsem zacítila její rty na mé tváři. Strnule jsem sledovala její ruce klouzající dychtivě po mém těle. Chtěla jsem ji odstrčit. Tohle ne, to není správné, to je špatné. Přitiskla se ke mně celým tělem a já pocítila omamnou extázi, bolestnou touhu. Přestala jsem se bránit. Chtěla jsem to. Chtěla jsem, aby mě líbala po celém těle. Hladila jsem její horkou kůži, ten rozpálený samet. Jak málo stačilo a moje šaty ležely na zemi. Cítila jsem přívaly rozkoše bušící mi do spánků, svírající mé tělo, vnímala jsem své vlastní výkřiky až do úplného vyčerpání.

Později jsme překlenuly vzniklé rozpaky smíchem a polibkem na rozloučenou. Ujistily jsme se vzájemným mlčením a uzavřením tajného spojení. Tohle zůstane navždy ukryto. Jen chvilkové nečekané vzplanutí způsobené výjimečností chvíle. Úsměv mi zmizel z tváře ve chvíli, když jsem vyšla z pokoje, abych doprovodila Elianu k autu.

Ledové zamrazení při pohledu na snítku žlutých chryzantém, mých oblíbených květin. Byl tady. Viděl nás. Polilo mě horko. Šla jsem za ním, až za několik dnů, připravená kleknout na zem a prosit o odpuštění. Už jsem nechtěla nic, jen aby mě vyslechl. Dal mi šanci jen všechno vysvětlit. Studený pohled strážného doprovodil ještě studenější hlas. Přeložen. Je mu líto. Neví. Nemá informace. Dívala jsem se na známé auto na parkovišti a hořce pochopila. Žádné vysvětlování ani odpuštění nebude.

Vyplakala jsem se Elianě na rameni, přijala její něžné laskání a odjela za bratrem. S nadějí, že najdu ztracený klid. Můj starší bratr právě končil teologická studia a připravoval se na nejdůležitější krok svého života. Přijmout vysvěcení na kněze. Řekla jsem mu všechno. Při večerních procházkách parkem kolem baziliky jsem vypovídala celou svou rozbolavělou duši. Komu jinému, než bratrovi, souputníkovi dětských her, ochránci malé holčičky před nespravedlností světa.

Utěšil mě svým klidem. Přijal mou upřímnou kajícínost a rozdělil se o bolest. Dohodli jsme se na cestě do Evropy. Měl v plánu navštívit některá svatá místa a hlavně Kristův hrob v Jeruzalémě. Budeme cestovat, poznávat nová místa a lidi. A já zapomenu.

Naše plány, naše životy a životy všech nám blízkých ukončil děsivý řev pekla, který smetl z povrchu země vše, co mu stálo v cestě. Trest za naše hříchy. Za moje hříchy.

xxxx

Zamrazí mě z chladu kamene. Musela jsem sedět drahý čas. Myšlenky mě odnesly tak daleko, že jsem zapoměla na své ranní povinnosti. Z osady ke mně doléhají hlasy. Slyším smích. Vytřepu ze sukně prach a s ním i bolest minulosti.

Procházím osadou a najednou sleduji všechno očima nezúčastněného pozorovatele. Těhotná žena smějící se své neohrabanosti při vstávání. Její pozorný manžel s laskavým úsměvem. Skupinka mužů odcházejících na pole. Smějí se jakémusi vtípku. Projdu kolem dvou stařen přebírajících zrnka obilí. Tempo jejich rukou určuje hovor o běžných denních věcech. Dívám se kolem sebe a začínám chápat důvod své podivné roztěkanosti a vnitřního neklidu v posledních dnech. Tady už nejsem potřeba. Mé pokání skončilo.

Dnes večer si promluvím s Kazatelem. Nebudu nic odkládat. Vydám se za Majorem. V duchu si promítám všechno, co večer řekl. Kde a jak mám hledat znamení, která vojáci na cestě zanechávají pro ty, co se k nim chtějí přidat.

Nevím, co mě čeká. Ale nebojím se. Už ne. Cítím se silná, jak nikdy dřív. Věřím si, že dokážu začít znovu. Žít.

K o n e c